

delovanje. Gospodar je to razumel in dejal:

»Mi vsi imamo pravico, da zaplenimo nam nasprotno časopisje na ta način, da ga izrinemo iz slednje hiše in upostavimo našega »Slovenskega Gospodarja«. Ta teden, ko je tiskovni teden, zaplenimo list popolnoma! Naj roma nazaj! Saj tako laže, da je enkrat celi zaplenjen in drugi tudi ves prazen. Z njim pa še naj gre njegova tetka »Domovina«.

»Pa bi bilo le škoda«, je dejal šaljivec, »kdo bo pa potem politične kozle streljal, kakor je recimo ta-le, ko pišejo, da — ni desetletnice.«

»Kake desetletnice?« je vprašal župan.

»Oni pravijo, da ni desetletnice, da torej ni deset let, kar je minila svetovna vojna in da se tega ni treba spominjati. Njim to ni bilo ljubo, da je minila, bili so pač »Kriegslieferanten«, ko smo mi stali na bojišču in smo z veseljem pohiteli domov. Pravijo, da ni deset let od tega, kar se je ustanovila naša država in smo Slovenci posebno še na Štajerskem tudi prišli do narodne svobode. Ni deset let, in ni desetletnice, ker oni niso v vladi!«

»Jim bo treba pač pratiko kupiti, če so za kako leto zaostali«, je prav »modro« pogruntal šaljivec.

»Ne«, je ugovarjal sosed, ki je tudi hotel biti šaljiv: »Saj so preteklo nedeljo prišli iz Hrvaške v Celje gledat, koliko je ura in če je res deset let od tega, kar so oni zasedli »Deutsches Haus« v Celju, odkoder sedaj veje isti protislovenski duh, kakor prej!«

»Pa res, to je bil hec«, je dejal šaljivec. »Jaz sem bil v Celju, na shod nisem šel, ker so šli nanj sami Hrvati. Od strani sem jih gledal. »Živijo jaz!« so klicali samim sebi, od Slovencev jih je bilo le malo, ki so jih pozdravljali.«

»To je bil res hrvaški shod v Sloveniji. S tem smo dokazali, da nismo taki kot radičevci, ki političnega nasprotnika kar ubijejo. Mi celo jih pustimo, da se iz Hrvaške pripelejo in pri nas zborujejo. Tega pa jim ne pustimo in jim tudi v bodoče ne bomo, da bi v našem imenu govorili. Slovenski narod še posebno ob desetletnici povdarja svojo zvestobo dr. Korošcu, svojemu zvestemu ter požrtvovalnemu voditelju!«

»Pa ga dajmo kozarec na njegovo zdravje«, je pripomnil šaljivec in opozoril gospodarja, da ni pozabil — stare slovenske gostoljubnosti.

Družinska pratika za leto 1929

je izšla in se dobiva po vseh knjigar-
nah in trgovinah po celi Sloveniji v
izredno lepi opremi in z zelo bogato
vsebino. Cena komadu Din 5.— brez
poštne. Zahtevajte povsod le to
edino našo »Družinsko pratiko«.

Tiskovni teden od 4. do 12. novembra 1928.

Za katoliško časopisje.

Preganjanje katoliške Cerkve, duhovnikov in vernikov v Mehiki je vzbudilo po katoliškem in nekatoliškem svetu vprašanje: »Zakaj in kako je prišlo do tega krutega preganjanja? Ali so mehiški katoličani tako slabi, da se niso mogli obraniti?« Slabost mehiških katoličanov ni v njihovi veri. Kar se tiče zvestobe v veri, so mehiški katoličani za časa preganjanja bridko preizkušnjo sijajno prestali ter so vsemu svetu dali najlepše zgleda največje zvestobe in vdanosti do vere in cerkve. Slabost, in to velika slabost mehiških katoličanov je bila v tem, da so se premalo brigali za javno življenje, marveč so ga popolnoma prepustili protikrščanskim strankam in nekrščanskim listom in časnikom. Ker niso imeli opore v krščanski politični stranki in ker niso imeli močnega obrambnega orožja dobro razvitega in razširjenega časopisja, je lažljivo in hudobno svobodomiselstvo švignilo z bičem ter neusmiljeno udarjalo po mehiškem katolicizmu.

Pogubonosni vpliv slabega časopisja.

Tako se dogaja povsod, kjer katoliškemu ljudstvu ne stoji ob strani močno krščansko časopisje. Tako se je francoskim katoličanom godilo pred 25 in 30 leti. Takrat je protiversko framacozstvo (prostozidarstvo) napravilo splošen juriš (napad) na katoliško cerkev, katero je izrinilo iz šol in vsega javnega življenja. Član prostozidarske lože Combes je kot ministrski predsednik v letih 1902 do 1905 dovršil delo razkristjanjenja francoske državne šole ter izvedel popolno ločitev države od cerkve. Kako se mu je mogel posrečiti ta strašen napad na katoliško cerkev in njene pravice? S pomočjo nekrščanskega časopisja. To je priznal Combes sam, ko je v dunajskem listu »Neue Freie Presse« o protikrščanskih francoskih časnikih in njihovem vplivu na ljudstvo izrazil to-le sodbo: »Brez pomisleka lahko trdim, da so radikalni in socialistični časopisi odtrgali od katoliške cerkve dve tretjini, morda celo tri četrtine vernikov.«

Combes je s temi besedami prav dobro in točno izrazil pogubonosni vpliv liberalnega in socialističnega časopisja. Nektščanski časniki trgajo ljudi od katoliške cerkve. Nemo goče je, da bi človek, ki stalno prebira liberalne ali socialistične liste, bil vnet pristaš cerkve ter bi se vnel za verske ideale. V njem verska vnema vedno bolj in bolj pojema in na posled je njegova vera podobna iskri pod pepelom, ako ni popolnoma ugasnila. Treba je samo pogledati ljudi, ki so stalni čitatelji nekrščanskih časnikov, da se takoj preverimo o tem, kako nekrščansko časopisje ljudi trga od cerkve ter duši v njih versko misel. Odtrgan od cer-

kve, oropan zaslonbe, ki jo nudi človeku vera, tava tak človek in drvi v lastno nesrečo. Ako se vprašamo: Odkod to, da je v Sloveniji dandanašnji toliko samomorov in da je med samomorilci v največjem številu zastopana mladina, dobimo nekrščanski odgovor: Tega je krivo nekrščansko slovensko časopisje liberalnega in socialističnega duha. Tako časopisje je največja nesreča za narod, kateremu koplje grob z — ugonabljanjem mladine.

Krščanska dolžnost dela za dobro časopisje.

Ako bi ne bilo drugega nagiba, bi že sama ljubezen do našega naroda in skrb za njegovo bodočnost nas morala bodriti za borbo, odločno in nepopustno borbo zoper vse nekrščansko časopisje od »Jutra« in »Domovine« preko »Kmetkega lista« do raznih socialističnih časnikov, ki izhajajo v naši domovini. Dobro delo v službi naroda opravljamo, ako se borimo zoper slabe liste in časnike. Dobro delo v službi vere in cerkve vršimo, ako delamo za razvoj in razširjenje krščanskega časopisja. K temu delu nas vabijo naši cerkveni poglavarji, njim na čelu rimski papež. Pij X. je početkom leta 1909 po nekem francoskem pisatelju sporočil francoskemu ljudstvu in vernikom med drugimi narodi ta-le opomin: »Da, da, tisk! Še vedno se ne razumeva njegov pomen. Ne verniki in ne duhovniki se ne pečajo s tem, kakor bi bilo potrebno. Obžalovanja vredno dejstvo je, da se krščansko ljudstvo danes vara in zastruplja z brezbožnimi časniki. Zastonj zidate cerkve, obhajate misijone, gradite šole. Vsa vaša dobra dela bodo uničena, vsi vaši naporji so zaman, ako ne umete istočasno uporabljati obrambnega in napadalnega orožja katoliških časnikov.«

Mi katoliški Slovenci nočemo, da bi vsa naša dobra dela, katera smo izvršili mi ali naši predniki, bila uničena. Mi nočemo, da bi vsi naši naporji bili zaman. Zato moramo uničiti slabo časopisje ter zmanjšati do najnižje mere njegov pogubni vpliv. Dobro, krščansko časopisje pa moramo podpirati duhovno in gmotno ter se truditi, da se izpolni in razširi ter tako postane za katoliško ljudstvo krepko obrambno in napadalno orožje.

Skrb za katoliške časnike in liste je naloga vsakega kristjana, naj si bo star ali mlad, moškega ali ženskega spola. Delo za razširjenje dobrega časopisja pa je predvsem naloga naše mladine. Sam papež Pij XI. opominja mladino na to njeno dolžnost. Mesca marca 1928 je sedanjil sv. Oče pri sprejemu odposlanstva katoliške mladinske organizacije v Italiji naslovil na mladino ta-le reči opomin: »Časopisje je v sedanjih dneh ena največjih sil, ker more biti ali najusodnejša ali najdobrodelnejša moč v življenju sveta in celo tudi

cerkve. Bila je sveta misel vaših voditeljev, da so vas o tem podučili. Nikdar ne boste mogli preveč storiti za dobre časnike. In če bi tudi ne storili nič drugega, kakor da delite dobre časnike in liste, bi že to bilo sveto delo.

Nikdar ne bomo mogli preveč storiti za dobre časnike. Stavimo za to vsak, karkoli moremo! Sedanjí teden je tiskovni teden, posvečen agitaciji za dobre časnike in liste. Pojdimo v slovenske hiše in pogledimo, ali je v vsaki hiši »Slovenski Gospodar«! Če ga ni, naj se naroči! Razynamimo mlačneže, okrepimo omah ljivce! V vsako hišo »Slovenski Gospodar«, poleg njega pa za mladino »Naš dom« in še kakšen nabožen list. Dobro časopisje je za katoliško ljudstvo najboljša obrambno in napadalno orožje.

Tiskovni teden bodi teden vstrajnega in vestnega dela za slovensko katoliško časopisje, za razširjenje »Slovenskega Gospodarja« v vsako hišo! Prosimo in vabimo gospode duhovnike, da po svoji znani požrtvovalnosti tudi letos store vse, kar

je le mogoče za razširjenje dobrega časopisja v svojem delokrogu. Slab časopis je kakor oni sovražnik, ki pride po noči in nasuje ljulike med pšenico, je kakor volk, ki se po noči prikrade v stajo. Dober časopis pa je najboljši pomočnik pri modernem dušeskrbju.

Naša društva vabimo, da razširijo »Slovenskega Gospodarja« kar najbolj v svojem okolišu. To je tudi za društva sama dobro. Ali ne priobčuje »Slovenski Gospodar« vseh vaših prireditvev in to brezplačno? Ali ne agitira »Slovenski Gospodar« skozi celo leto za vse društvene prireditve? On za društva, zato pa tudi društva za »Slov. Gospodarja«!

Organizacije SLS potrebujejo stalnih in zvestih agitatorjev in borcev, ki podpirajo organizacijsko delo SLS. Boljšega, zvestejšega ni kot vam bo list »Slovenski Gospodar«. In tudi nihče ne bo toliko dosegel kot časopis. Zato delajte sedaj, člani organizacij SLS, za »Sl. Gospodarja«! On bo potem celo leto deloval za močno in zmagovalno SLS.

do. Letos še gledaš vse to, prihodnje leto pa lahko vse to velja že tebi! Tvojemu telesu, ki bode trohnelo v zemlji, tvoji duši, ki bo v hiši tvoje večnosti! Na grobovih rajnih prižigamo luč in jim pravimo: »Večna luč naj jim sveti!« To kraljestvo večne božje luči, v kateri najde človeška duša svoj mir in svojo srečo, je cilj, ki naj bi ga dosegli mi vsi. Naj bi ga! Ali ga pa res bomo? Te resne dneve, ki nas vežejo z drugim svetom, si dajmo odgovor na vprašanje: »Ali grem nasproti svojemu cilju? Ali je moje življenje tako, da rastem vedno bolj noter v kraljestvo večne luči?«

Vernih duš dan. Kakor je razvidno iz spisov cerkvenih očetov, je bila že pri prvih kristjanih navada, da so molili za svoje pokojne, posebno za one, o katerih so mislili, da se morajo na onem svetu še očistiti, da bodo vredni stopiti pred najsvetejšo božje obličje. Spominjali so se jih še zlasti pri daritvi sv. maše. Leta 998 pa je vpeljal opat Odilo v znamenitem samostanu Clugory na Francoškem poseben dan, ob katerem naj bi se spominjali rajnih in za nje molili. Določil je za to 2. november. Ustno izročilo trdi, da je to storil na prošnjo nekega duhovnika, ki je imel prikazni, v katerih je gledal trpljenje rajnih. Nekaj časa se je ta dan obhajal samo v tem samostanu, potem so ga vpeljali še v druge samostane, naposled se je obhajanje tega dneva med ljudstvom splošno priljubilo in tako se je no vsej cerkvi začel obhajati vernih duš dan. Cerkev opravlja ta dan posebne molitve za vse rajne, verniki darujejo za nje molitve, odpustke, dobra dela. Tako je ta dan lepa prilika, da se vsako leto zopet vpostavi vez med nami in našimi rajnimi, na katere žalibog pa velikokrat pozabimo, čeravno oni morebiti tako potrebujejo naše ljubezni in pomoči. Papež Benedikt XV. je tudi dovolil, da smejo duhovniki ta dan darovati tri sv. maše, kakor na Božič, da se lahko nakloni tem več pomoči mrtvim, katerih število je zlasti med svetovno vojsko tako zelo naraslo.

Več katoliške samozvesti! Na Ogrskem so v začetku meseca oktobra obhajali 20. veliki katoliški shod. Govorniki na njem so predvsem poudarjali, da naj imajo katoličani več samozvesti, da se svojega verskega prepričanja ne sramujejo in pred drugimi ne skrivajo, češ, da je naša krščanska vera najmanj toliko pametna kakor nevera in da katoličani za dobrobit ljudstva gotovo storijo toliko, kakor drugi. Opomin, ki je gotovo umesten tudi za katoličane po drugih deželah.

»Vspehi« brezverske vzgoje. Na Nemškem je posebno po mestih velika agitacija za brezversko vzgojo in se je v resnici posebno v letošnjem šolskem letu dalo vpisati veliko otrok »brez vere«, ki ne obiskujejo verouka. Kažalo se pa tudi že na

ZA NEDELJO

Ob grobovih.

Prišli so dnevi, ko bomo šli resni in zatopljeni v molitev na kraj, kjer počivajo naši rajni. Stali bomo ob grobovih onih, ki smo jih poznali, ki so nam bili blizu, s katerimi so nas vezale v življenju močne in svete vezi. V teh grobovih počivajo oni, ki so nam dajali toliko ljubezni, ljubezni, ki je toliko skrbela, delala, trpela, žrtvovala. In ko bi mogli gledati pred seboj kakor na dlani notranjost onih, ki jih krije zemlja, kaj vse bi videli, koliko plemenitih misli in čustev, koliko ljubezni in usmiljenja do ubogih, koliko hrepenenja k lepemu, svetlemu življenju, koliko dela, napora in bojev, da bi se dvignili k temu življenju! In ko tako stojiš sredi med grobovi, pa misliš na vse one, ki so tam spodaj segnili, razpadli v zemljo in prah, pa misliš na vse to, kar so oni nosili v svoji notranjosti, pač moraš spoznati, kako nesmiselno je tisto govorjenje, ki ga lahko večkrat slišiš: »Človek je samo snov, s smrtjo je vsega konec.« S smrtjo naj bi bilo vsega konec! Tiste svetle in velike ljubezni tvoje matere, tvojega očeta naj bi ne bilo nikjer več, tistih plemenitih misli in čustev, tistega hrepenenja in prizadevanja kvišku, k luči, naj bi ne bilo nikjer več! Človek naj bi bil samo snov, ki nazadnje segnife in razpade! Kako bi bilo mogoče, da bi ta snov nosila to veliko ljubezen, te plemenite misli, to hrepenenje in prizadevanje navzgor? Ne, ta ljubezen, te lepe misli, to hrepenenje kvišku, ki so ga nosili v sebi oni, ki sedaj gnijejo in razpadajo dol v grobovih, pač govori dovolj jasno: človek ni samo snov, ki je vzeta iz zemlje, človek nosi v sebi nekaj, kar je

iz višjega, lepšega, duhovnega sveta, od Boga, kar ne mine in ne razpade, temveč živi večno.

Ko stojimo ob grobovih, nam uha-jajo misli nehote v preteklost, v tiste čase, ko smo še živeli skupaj z onimi, ki trohniijo v grobovih, se spominjamo, kako je bilo takrat, ko je še gospodaril rajni oče, ko je še hodila in ukazovala po hiši pokojna mati. Se nehote spomnimo, kako je bilo takrat življenje, kako so ti, ki so nas zapustili, tako trdno in neomajno verovali, kako so bili udani Cerkvi, kako so bili pobožni, kako pošteno, krščansko je bilo njihovo življenje. To je res bilo pravo občestvo svetnikov, to mišljenje in življenje naših rajnih je bilo res pravo občestvo s svetimi, je bilo občestvo, je bila življenjska skupnost z Bogom že tukaj na zemlji, to pa jim je tudi prineslo občestvo, skupno življenje z Bogom tam v večnosti. Žalibog, danes mnogi, ki še gredo na grobove svojih rajnih, stojijo ob njih kakor tujci, brez duhovne, srčne zveze z onimi, ki počivajo v njih. Vera, molitev, življenje njihovih prednikov se jim zdi ne moderno, smešno. Pa kako bi jim ti iz svojih grobov radi zaklicali: »Kako ste se nam izgubili, kako niste več naši, niste več našega duha, kako nimate več skupnosti z nami, ne skupnosti z Bogom!« Da, kako so nam ti dnevi, ko gremo na pokopališče, ko hočemo zopet obnoviti zvezo z rajnimi, velik opomin: »Vrnite se k naši trdni veri, k naši molitvi, k našemu mišljenju, k našemu življenju, tako boste zopet naši, po nas pa božji!«

In kdo bi ne poslušal tega klica, ki govori te dneve naši duši! Le vmišlj se nekoliko v resnobo teh dni! Turobno zvonjenje, luči na grobovih, v katerih trohniijo telesa, katerih duše so pa šle v hišo svoje večnosti, šle v svojo večno, neizpremenljivo us-